

Jamsai

to
ทดลองอ่าน
every

me

who

Jamsai

remember
ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

จดลองอ่าน

Twoego's Essay

แต่ทุกสิ่งทุกอย่างของฉันทัน
ที่ฉันทันจดจำ

to every me who I remember

Twoego เขียน อภิศรี แปล

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2309-9

to every me who I remember

By Twoego

Copyright © 2017 Twoego

All rights reserved

Thai language copyright © 2018 JAMSAI PUBLISHING CO.,LTD

Thai language edition arranged with jawhasang

through Eric Yang Agency Inc.

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 249 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

เชื่อว่าทุกคนคงเคยมีคำถาม หรือเคยเปรียบเทียบตัวเรากับคนอื่นที่ประสบความสำเร็จ ว่าทำไมเราถึงทำไม่ได้แบบเขา ทำไมเราถึงเป็นแบบนี้แบบนั้น หากคุณเคยมีคำถามเกิดขึ้นกับตัวเอง เราเชื่อว่าหลังอ่านหนังสือเล่มนี้จบ จะช่วยให้คุณรู้สึกดีกับตัวเองมากขึ้น หรืออาจจะเลิกเปรียบเทียบตัวเรากับคนอื่น เพราะคนเราแต่ละคนมีเอกลักษณ์ มีความสามารถ มีความเป็นตัวตนของเราเองที่น่าจดจำไม่ซ้ำใคร

เหมือนที่ 'Twoego' บอกเอาไว้ว่า *แค่เรามีชีวิตอยู่บนโลกนี้ ก็มีคุณค่ามากพอแล้ว* หนังสือเรื่อง 'to every me who I remember' ที่คุณถืออยู่ในมือขณะนี้ อาจจะเป็นส่วนเล็กๆ ที่ทำให้เราได้เปลี่ยนมุมมองที่มีกับโลกใบนี้ใหม่ก็ได้นะคะ ทุกคนมีคุณค่าในตัวเอง จงทำในสิ่งที่อยากทำ เป็นในสิ่งที่อยากเป็น ให้โลกจดจำเราในแบบของเรา ไม่ใช่ในแบบที่เราพยายามจะเป็นคนอื่น

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือของสำนักพิมพ์แจ่มใสเล่มใดที่ไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย สำนักพิมพ์แจ่มใสยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน โปรดส่งหนังสือพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด หรือหน้าที่ชำรุดมาที่สำนักพิมพ์แจ่มใส

prologue

ร่างกายไม่ไหวตั้ง
แม้ฝนเย็นเยียบจะชโลมรดกั่วทั้งร่าง

ร้องไห้อย่างไร้เสียง
แม้น้ำตาจะไหลอาบสองแก้ม

ไม่เจ็บปวด
แม้หัวใจจะเป็นแผลที่ไม่มีวันหายดี

เมื่อประสบและผ่านไปจึงได้รู้
ว่าแม้แต่ความรักอันเร่าร้อนก็มีวันมอดดับ
แล้วความเศร้าอันโหดร้ายก็จบลง

เมื่อเวลาผ่านไปจึงได้รู้
ว่าสิ่งที่หลงเหลือมีเพียงแค่ความโดดเดี่ยวอันมิดมน
และสุดท้ายก็เหลือเพียงตัวคนเดียว

เมื่อเจ็บปวดจึงได้รู้
แต่ถึงยังงี้ก็ต้องหายใจ

การมีชีวิตอยู่
คือการยอมรับ

การมีชีวิตอยู่
คือการไร้ซึ่งความรู้สึก

แล้วสักวัน เวลาจะหยุดลง
แม้โลกจะล้มเลือนเรา
แต่เราจะจดจำตัวเราเอง

Part 1

ชีวิตยังดีอยู่ไหม

คืนหนึ่งวันนั้น ♦ 015 น้ำหนักของคำพูดที่พุ่งออกไป ♦ 016 ได้แค่นั้น ♦ 019
เหตุผลของการมีอยู่ ♦ 020 กับดักที่เรียกว่าสายตา ♦ 023 Schadenfreude
♦ 024 ความเห็นอกเห็นใจอย่างฝึบบๆ ♦ 026 Twoego ♦ 028 บังคับกันไม่ได้
♦ 030 ช่องว่างระหว่างความจริงกับอุดมคติ ♦ 032 น้ำหนักของคำว่าเพื่อน
♦ 034 วิ่งแข่งไปเพื่อใครกัน ♦ 036 เก่าที่รู้จัก ♦ 038 ไม้บรรทัดแห่งการ
เปรียบเทียบ ♦ 040 ถ้ารู้ก่อนหน้านี้ก็คงดี ♦ 042 ง่ายๆ, ง่ายๆ ♦ 043 เพื่อนแท้
♦ 044 คนพิเศษคนนั้น ♦ 045 ความสัมพันธ์เองก็มีจังหวะเวลา ♦ 046 สีสัน
ของคุณ รสชาติของคุณ ♦ 048 เราเกิดขึ้นจากความทรงจำ ♦ 049 เรื่องราว
ของแต่ละคน ♦ 050 บอกว่าเข้าใจ แต่ไม่เข้าใจ ♦ 052 สบความรู้สึกคาดหวัง
♦ 053 ความหมายของทุกๆ การพบกัน ♦ 054 แว่นหลากสี ♦ 056 ด้าย
ที่พันกันยุ่งเหยิง ♦ 057 น่าเกลียด ♦ 058 การเคารพตนเอง ♦ 060 อย่างน้อย
ก็สำหรับเธอ ♦ 062 วิธีหนึ่งเดียวที่รักษาความลับ ♦ 063 ตัวเราที่เรา
เลือกเอง ♦ 064 จ้างนอกสุกใส จ้างในเป็นโพรง ♦ 065 ใจดีจริงหรือ ♦ 066
เรื่อยๆ ♦ 068 สบายดีไหม ♦ 069

Part 2

ความฝันของใครบางคน

จิตใจที่เย็นชายิ่งกว่าฤดูหนาว ♦ 073 ความพยายามเพียงอย่างเดียวไม่ใช่คำตอบ ♦ 076 ไม่ได้เป็นอันดับต้นๆ แล้วยังไง ♦ 078 ความเกรี้ยวกราดก่อให้เกิดความเกรี้ยวกราด ♦ 080 สุขุมเยือกเย็น ♦ 082 เรื่องราวชีวิตอันลึกซึ้ง ♦ 084 ความเชื่ออันไร้เงื่อนไข ♦ 085 อีกด้านของรอยยิ้ม ♦ 086 ตลาดเช้า ♦ 090 ความฝันของใครบางคน ♦ 092 โซคสองชั้น ♦ 093 คนเดียวแสนสบาย ♦ 094 ทุกคนไม่เหมือนกัน ♦ 096 คำถามเรื่องศิลปะ ♦ 098 แม้แต่เจดีย์ที่สร้างจากความตั้งใจ ก็พังทลายลงได้ ♦ 102 นกที่ถูกขังในกรง ♦ 104 กฎเรียกหาอันตราย ♦ 106 ชีวิตที่ทำทุกอย่างให้ดีที่สุด ♦ 108 บิง ♦ 110 Anomie ♦ 112 ถ้าหยุดเวลาได้ ก็คงจะดี ♦ 113 เต็มเท่าไรก็ไม่เต็ม ♦ 114 ความปรารถนา ♦ 116 ตัวเรานั้นสำคัญ ♦ 117 การเผชิญหน้ากับขีดจำกัด ♦ 118 ฝันในทุกดูแล้ง ♦ 119 ตัวเอกและตัวประกอบ ♦ 120 ความพอดีคือสิ่งดี ♦ 122 โลกทั้งสองด้าน ♦ 123 ปิดกันอย่างเต็มใจ ♦ 124 ความคาดหวัง ความทรนทาน ♦ 126 เบียดคคความฝัน ♦ 128 ลำบากมานานแล้ว ♦ 129

Part 3

ไร้ความรู้สึก

น้ำหนักของแวนเดอร์ • 133 แงก์ความรู้สึก • 136 เส้นจางๆ • 137 ผู้ใหญ่
เด็ก • 138 ถ้าไม่ทิ้ง ก็มีแต่จะพอกพูน • 139 repeat sign • 140 ข้อจำกัด
ของความต้องการ • 142 เคยคิดว่าทำดีที่สุดแล้ว • 143 ทั้งหมดนั้นก็คือ
ผม • 144 น่าจะทำได้ดีกว่านี้ • 146 สัญชาตญาณแห่งความเสียใจ • 148
ห้องแห่งอดีต • 150 สองจิตสองใจ • 151 คิดดูแล้ว ก็มักเป็นเช่นนั้นเสมอ
• 152 ช่วงขณะหนึ่ง • 153 การรอคอยที่ไม่มีกำหนด • 154 ความไม่แน่ใจที่
ไม่ชัดเจน • 156 ตกลงไปในโคลนดูด • 157 ขณะนั้น • 158 ความรู้สึก
ประมาณนั้น • 160 ความหยิ่งยโสที่แผ่ซ่าน • 161 ฝนกลางคืน • 162
ความละอาย • 164 พิษ • 165 ความทรงจำอันบิดเบี้ยว • 168 ความเศร้า
ที่ไม่อาจพรรณนา • 170 ทะเลยามค่ำคืน • 172 พายุ • 174 ฝันร้าย
• 176 ปล่อยวาง • 178 ครั้งแรกก็เป็นเช่นนั้น • 179 ยึดมั่นถือมั่น • 180
Pygmalion Effect • 182 ไม่คาดหวัง • 184 ความหวังที่ยิ่งใหญ่กว่า
ความทุกข์ • 186

Part 4

ฉันจะจดจำตัวฉันเอง

อยากเป็นทูดุไบไม้ผลิ ♦ 191 ชีวิตคือการวิ่งมาราธอน ♦ 192 บทกลอนที่
เขียนลวกๆ ความฝันที่ฝันลวกๆ ♦ 196 ตรวจทาน ♦ 200 คุณค่าเฉพาะตัว
♦ 202 ภาพถ่ายที่อยากจดจำ ♦ 204 หนังสือหนึ่งเล่มที่ช่วยปลุกผม
จากความเหนื่อยล้า ♦ 206 จิตใจที่ไม่สมบูรณ์ ♦ 208 ความงดงามที่ไม่
เปลี่ยนแปลง ♦ 210 ความทรงจำที่พยายามลบออก ♦ 212 เปลี่ยนอารมณ์
♦ 214 พูดคนเดียว ♦ 216 หวังได้ไม่ผิด ♦ 218 สิ่งที่ตาเห็น ♦ 220 วิญญาณ
สองดวง L'Absurde ♦ 222 ลูกจัน ♦ 223 Let it be ♦ 224 จังหวะเวลา
♦ 226 วันธรรมดาที่พิเศษวันหนึ่ง ♦ 228 ประชญาไร้สาระ ♦ 230 ภาพที่
เรียกว่าชีวิต ♦ 231 ไฟล์แห่งความทรงจำ ♦ 232 ทรัพย์สินสมบัติหนึ่งเดียว
♦ 233 เกียนชีวิต ♦ 234 ปลอบใจ ♦ 235 เราจะจดจำตัวเราเอง ♦ 236

Part 1

คืนหนึ่งวันนั้น

ทุกคนต่างก็มีเรื่องราวของตัวเอง ทั้งเรื่องเศร้า ทั้งเรื่องดีใจ แต่มันก็ไม่ได้สำคัญอะไร เพราะเพียงแค่มีเรื่องราวก็ถือว่าชีวิตนั้นมีค่าและมีความสำคัญมากพอแล้ว

แน่นอนว่าความทรงจำมากมายจะถูกสลับเลื่อนไปโดยที่เราเองก็ไม่ต้องรู้ตัว แต่บางคืนที่ความมืดมิดคืบคลานเข้ามา เรื่องราวที่ถูกฝุ่นเกาะก็จะถูกขุดขึ้นมาอีกครั้ง

แล้วคำคืนของเมื่อหลายวันก่อน ของเมื่อหลายปีก่อน ก็จะกลับมาปลอบประโลมเราอีกครั้ง

น้ำนักของคำพูด ที่พุ่งออกไป

เมื่อเริ่มต้นทำสิ่งใหม่ๆ ผมมักสว่นคำพูดกับคนใกล้ตัว เพราะกลัวจะได้รับคำถามที่เต็มไปด้วยความเป็นห่วงว่า ‘มันจะไปได้ดีหรือ’ แล้วผมจะยิ่งกดดันและเครียด

ดังนั้นผมจึงเป็นคนที่ไม่ถามเรื่องราวอ่อนไหวกับคนใกล้ตัว ถ้าถามคนที่กำลังสอบว่าอ่านหนังสือเป็นยังงั๊บบ้าง จะสอบผ่านมั๊ย มันยิ่งสร้างความกดดันให้เขา มีหลายครั้งที่ผมต้องกลืนคำพูดให้กำลังใจลงไป ไม่ใช่แค่เรื่องสอบ แต่เรื่องงานอดิเรก การแต่งงาน หรือแม้แต่เรื่องเล็กเรื่องใหญ่ ที่คนคนนั้นอยากสำเร็จก็เช่นเดียวกัน

ตัวหนังสือเขียนแล้วยังลบได้ แต่คำพูดเมื่อออกจากปากแล้วไม่สามารถเก็บคืนกลับมาได้ ดังนั้นจึงยังต้องระวังแต่ละคนอ่อนไหวต่างกัน แม้จะเป็นคำพูดที่ไม่ได้มีเจตนาร้าย เพียงคำเดียว ก็อาจทิ่มแทงใจอีกฝ่ายได้

การเอาใจใส่ที่แท้จริงคือการคิดถึงใจเขาใจเรา
สร้างความรู้สึกที่ดีร่วมกัน ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

ได้แค่นั้น

พอได้กระดกแก้วเหล้าท่ามกลางแสงไฟสลัว คำพูดต่างๆ ก็พรุ้งพรูออกมา อาศัยความเมาปลดปล่อยสิ่งที่สั่งสม อยู่ในใจจนเบาโล่ง แต่ก็ได้แค่นั้น ไม่ว่าจะมีความสัมพันธ์ ที่สนิทใกล้ชิดกันแค่ไหน ก็ไม่สามารถช่วยเยียวยาความ เจ็บปวดที่รัฐรูปร่างในหัวใจของเราได้ คนอื่นที่ไม่ได้เจอ แบบเราไม่มีทางเข้าใจความเจ็บปวดของเราหรอก

แม้คำปลอบโยนจะช่วยปลอบใจได้บ้าง แต่การแก้ปัญหา มีเพียงตัวเราที่ต้องต่อสู้และเอาชนะให้ได้เพียงลำพัง

เหตุผล
ของการมีอยู่

มีคำพูดหนึ่งที่บอกว่าตำแหน่งสถานะสร้างคน

นักเขียนก็มองว่าเป็นนักเขียน

ครูก็มองว่าเป็นครู

ดาราก็มองว่าเป็นดารา

เหมือนกันหมดทุกคน ไม่มีอะไรแตกต่าง

แต่ไม่จำเป็นที่จะต้องห่อหุ้ม
เมื่อตำแหน่งหรือสถานะในปัจจุบันแย่งลง
แค่เรามีชีวิตอยู่บนโลกนี้ก็มีความหมายพอแล้ว

มีชีวิตอยู่ในแบบของฉันท
มีชีวิตอยู่ในแบบของเธอ
มีชีวิตอยู่ในแบบของเรา
เหตุผลเพียงเท่านี้ก็เพียงพอต่อการมีชีวิตอยู่แล้ว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623075.html>